

retningslinjer og en lønregulerende pristalsberegning fastsat efter andre principper. Taget isoleret vil disse tre lovforslag vel være betænkelige for folk med jævne indtægter, men som et led i den samlede stabiliseringslovgivning vil de virke fuldt forsvarligt, og jeg kan derfor på mit partis vegne anbefale dem.“

Henry L. W. Jensen (V) anså bestemmelserne om det foreslåede særpristal for et lyspunkt, men fandt det uheldigt at begrænse forhøjelserne til nogle få brancher i stedet for at sprede afgifterne over det store, brede forbrug. Med resultaterne af lovene af marts 1955 in mente troede han heller ikke det ville lykkes at rette valutaen op med de foreslåede foranstaltninger, som taleren kritiserede på en række punkter. Bl. a. mente han, at forbrugsbeskatningen i sin nuværende form medførte for stor administration og derfor burde omlægges, så den i højere grad blev opkrævet ved kilden.

Weikop (KF) kunne heller ikke tiltræde de foreslåede afgiftsforhøjelser, som efter hans opfattelse ramte enkelte forbrugsartikler alt for hårdt.

Age Fogh (RV) fandt det forsvarligt at forhøje forbrugsafgifterne som foreslået, navnlig ud fra den betragtning at det drejede sig om en beskatning, som man kunne unddrage sig ved at nedsætte sit forbrug af ikke nødvendige varer. Han lagde imidlertid megen vægt på så snart som muligt at få restaurationsskatten omlagt, så at den ikke vedblivende ramte et enkelt erhverv uforholdsmæssig hårdt.

Tholstrup (DR) var ikke glad for afgiftsforhøjelserne, men hans parti måtte bide i det sure æble, hvis det ville have sine krav opfyldt på andre områder. „Vore talsmænd har gang på gang udtalt, at giftskatterne danner en undtagelse fra vore almindelige synspunkter, men jeg indrømmer, at vi ikke burde blande os i, hvad folk vil bruge deres penge til. Der er blot det kedelige ved det, at de folk, der drikker for meget, bagefter i stærkere grad falder samfundet til byrde end de mere mådeholdende. Jeg tror, vi kan tilskrive de høje spirituspriser en del af æren for, at Danmark stort set er en ædruelig nation, men jeg indrømmer, at dette her smager ikke godt.“

Retsforbundet kunne ikke deltage i den betragtning, „at de foreliggende lovforslag skal virke forbrugsbegrænsende i almindelighed eller har til formål at bedre valutastillingen, som man har forsøgt ved tidligere kriseforanstaltninger. Vi er kun gået med til dem for at dække statskassens underskud, som jeg tidligere har nævnt. Vi ser ikke forbrugsbegrænsningen som et mål i sig selv, tværtimod. Det er kun udsigten til større forbrug, der kan fremme folks virkelyst. Vi vil kun standse forbruget, hvor den købekraft, som betinger det, ikke er et resultat af arbejde og varefrembringelse. Anden form for forbrugsbegrænsning er vi ikke interesseret i. Folk må have deres frie vilje til at anvende deres midler, som de vil; men vi er overbevist om, at de reformer, vi går ind for, vil stabilisere